



El diumenge quart de Pasqua llegim sempre el passatge del Bon Pastor, dividit en tres fragments. Hi ha en aquest passatge unes quantes paraules clau relacionades amb el Bon Pastor. I una paraula clau que es repeteix fins a tres vegades és “veu”: “Les ovelles segueixen el bon pastor perquè reconeixen la seva veu”.

**Un repte que tenim els cristians d'avui** i de tots els temps és escoltar la veu de Crist i no confondre-la amb altres veus que la volen suplantar.

La cosa és clara: el Bon Pastor és un. Però ¿podem dir que totes les paraules que es pronuncien des de l'Església són la veu de Jesucrist? Les intervencions dels bisbes, la predicació dels capellans, els escrits dels teòlegs, les exposicions dels catequistes, ¿reproduïen fidelment de la veu de Crist? No sembla pas que sempre sigui així.

En aquesta època de confusió i de crisi de molts valors, hi ha cristians que **insisteixen en la necessitat d'un Magisteri clar** que guii els fidels per tal que no es desorientin o es perdin. I molts bisbes sembla que també ho entenguin així: parlen i parlen i ho volen dir tot. I la seva veu es devalua cada dia o aixeca polsegures que acaben per oblidar-se al cap d'un temps.

El perill que correm tots plegats és que confonguem el nostre soroll, les nostres cançons enfadoses amb la veu inconfusible del Crist. En clau pasqual, ens hem de preguntar si la veu que se sent en l'Església prové de Galilea i neix del Crist ressuscitat.

**Una altra paraula clau de l'evangeli d'avui és “porta”. Jesús és la porta. Una porta té una gran riquesa simbòlica.** En els nostres somnis, sovint hi apareixen portes: portes tancades que ens barren el pas, portes de les quals hem perdut la clau o bé somiem que no trobem la porta de casa nostra. Quan volem passar una porta és per anar a una situació millor, per connectar-nos millor a nosaltres mateixos, per tenir una vida més plena.

**“Jo sóc la porta: els qui entrin per mi se salvaran, podran entrar i sortir lliurement i trobaran pasturatges”. És com si Jesús conegués perfectament la nostra feblesa. I, per tant, ell se'ns ofereix com la porta d'accés a la vida. L'accés a la vida veritable, que té una doble direcció: retrobar tota la riquesa interior del nostre esperit i obrir-nos cap als altres, cap al món, per compartir amb els altres allò que som com a persones.**

¿Què significa per a nosaltres que Jesús és la porta?

Quines portes tenim i trobem tancades en la nostra vida?

Què ens impedeix de ser nosaltres mateixos, d'accedir al nostre interior?

¿Les tenim obertes, les portes que ens condueixen cap als altres?

**I els altres, ¿troben lliure l'accés per aproximar-se a la nostra vida o bé hi posem obstacles per mantenir-los a distància?**

Enric Roura



## DESCONFINAMENT

**Es diu que a partir de l'11 de maig podem tornar a obrir les esglésies i reprendre les celebracions litúrgiques.** En una primera fase, tan sols podem admetre en els temples fins a 1/3 del seu aforament. I en la fase següent, s'admetrà fins a la meitat de l'aforament.

Amb relació al desconfinament, la Conferència Episcopal Espanyola ha publicat les següents recomanacions:

*A les Eucarísties dominicals, allà on sigui necessari i possible, cal procurar augmentar el nombre de celebracions quan hi hagi més afluència de fidels, per tal de descongestionar els temples.*

Es recomana que els fidels facin ús de la mascareta amb caràcter general.

*Les piles d'aigua beneïda continuaran buïdes.*

*Les portes de les esglésies es mantindran obertes a l'entrada i sortida de les celebracions per no haver de tocar manetes o poms.*

### **A l'entrada de la celebració**

*Organitzar l'obertura i el tancament de les portes d'entrada al temple, la distribució dels fidels al temple, l'accés a l'hora de combregar i la sortida de l'església al finalitzar, respectant la distància de seguretat. Oferir gel hidroalcohòlic o algun desinfectant similar, a l'entrada i sortida de l'església.*

*A tenir en compte durant la litúrgia No hi haurà full de cants ni es distribuïran*

*plecs amb les lectures o qualsevol altre objecte o paper.*

*La bacina de la col·lecta no es passarà durant l'ofertori, sinó que el servei d'ordre l'oferirà a la sortida de la missa, seguint els criteris de seguretat assenyalats.*

*El calze, la patena i els copons, estaran coberts amb la “pàl·lia” durant la pregària eucarística.*

*El sacerdot celebrant desinfectarà les seves mans en començar el cànon de la missa, i els altres ministres de la comunió abans de distribuir-la.*

*La salutació de la pau, que és facultativa, es podrà substituir per un gest evitant el contacte directe.*

*El diàleg individual de la comunió (“El Cos de Crist”. “Amén”), es pronunciarà de forma col·lectiva després de la resposta “Senyor, no sóc digne...”, i es distribuirà l'Eucaristia en silenci.*

*En el cas que el sacerdot fos gran, cal establir ministres extraordinaris de l'Eucaristia per a distribuir la comunió.*

*A la sortida de la celebració Establir la sortida ordenada de l'església evitant agrupacions de persones a la porta. Desinfecció contínua del temple, bancs, objectes litúrgics, etc.*

**Així, doncs, se'ns gira força feina. La setmana** vinent en donarem més detalls.

Enric Roura, rector.

## LA REINA ISABEL LA CATÒLICA, SANTA?

El cardenal Cañizares, arquebisbe de València, defensor a ultrança de *"la unidad como bien moral"*, que en les eleccions al Parlament de Catalunya (2015) va demanar als fidels de la diòcesi *"resar per Espanya i la seva unitat"* perquè *"no hi ha justificació moral per a la secessió"*. Arran d'aquestes manifestacions, els bisbes catalans van emetre una nota en la qual defensaven la *"legitimitat moral de totes les opcions polítiques"* que es basin *"en el respecte de la dignitat de les persones i dels pobles"*. La polèmica estava servida!

Fa pocs dies, ha tornat a ser protagonista d'una reiterada controvèrsia a RELIGIÓ DIGITAL, quan ha dit:

*"El Papa nos lo dijo en la última asamblea de la Comisión Pontificia para América Latina", [confiesa a RD el cardenal Cañizares, miembro de la citada comisión]. En dicha asamblea se trató el tema de la mujer en la Iglesia, y fue cuando Francisco abogó por retomar los trabajos por la reina católica"*.

En el mateix periòdic digital, ja han sorgit dubtes sobre la veracitat d'aquestes afirmacions. Persones properes al tarannà apostòlic del papa i a la seva vinculació amb l'Amèrica Llatina, no veuen versemblant que el papa Francesc, s'impliqui en el procés de canonització de la reina Isabel, iniciada a l'arxidiòcesi de Valladolid l'any 1958 i aturada pel Vaticà l'any 1991, amb intents fallits el 2018.

L'atzucac principal que la causa de beatificació romanguí suspesa ha estat l'expulsió dels jueus d'Espanya que va emprendre la reina Isabel. Tanmateix, crec que aquest obstacle no serà l'únic, sinó que prendran força els greuges contra els drets humans i dels pobles, que infringiren els promotors/conqueridors del "Nou Món". La història dels imperis sobre els pobles colonitzats,

em sembla que pesarà com una llosa.

M'ho ha fet veure la lectura del quadern de CRISTIANISME I JUSTÍCIA, *"Com celebrar el Cinquè Centenari - Presència de l'Evangeli en cinc-cents anys d'Amèrica Llatina"* (CJ, 44) escrit pel brasiler franciscà, teòleg i filòsof, Leonardo Boff, on es descriu que hi ha dues visions de l'evangelització del Tercer món. Una triomfalista, adoctrinadora, dels que propaguen la fe amb l'espasa i la creu, atribuint-se la propietat de la terra conquerida i la seva gent. Enfront d'aquest adoctrinament abassegador, existia una altra visió: la dels vençuts. Un escrit de l'any 1532 esdevé un veritable clam de denuncia als invasors:

*"¡Entristezcámonos, ay, porque han llegado!". "Nos han cristianizado, pero nos hacen pasar de un señor a otro como si fuéramos animales"... "Ellos nos enseñaron el miedo, por ellos se marchitaron nuestras flores. Para que su flor viviese, dañaron y devoraron la nuestra..."*.

Aquesta i semblants injustícies de discriminació, remouen, mes que mai, les consciències. Els marginats exigeixen la praxi dels proclamats Drets Humans i dels Pobles.

El reconeixement i promoció de les ètnies i cultures minoritàries esdevé exigència moral en el Magisteri Social de l'Església. Tant es així que, des de l'any 2001, figura al web de la Conferència Episcopal Espanyola un document conegut amb el nom de *Carta Ecumènica*, on podem llegir (paràgraf 8è):

*«Nos comprometemos a oponernos a toda forma de nacionalismo que conduzca a la opresión de otros pueblos y de las minorías nacionales y a abogar por soluciones no violentas (...)*.

En coherència amb aquesta exigència moral, ¿poden els bisbes de la CEE i el mateix

papa obrir de nou el procés de beatificació de la reina Isabel la Catòlica? No fou ella qui va finançar l'aventura de la descoberta de les "Índies"? No va gaudir de l'or usurpat? Amb la força de les armes, no sotmeté els pobles nadius?

Que l'amable lector, si us plau, respongui aquestes preguntes. La meua resposta és que no pot ser beatificada.

Personalment, em plau la santedat de la gent que fan actes extraordinaris en la seva vida de cada dia. Com els nostres voluntaris de Càritas, els sanitaris, els que ens procu-

ren aliments bàsics i tants d'altres que ens cuiden, desafiant els perills del Covid-19.

Si vull demanar la intervenció divina a través d'un sant, el cercaré entre aquestes bones persones. N'hi ha que em són ben conegudes. No ho faré als que han estat elevats a sants, en un procés i consegüent proclamació que ha costat una ingent i malaguanyada quantitat de diners. Uns diners, el millor destí dels quals fora l'atenció i cura dels més necessitats. A mi m'ho sembla. I a vosaltres?

Pere REIXACH

### TOT ANIRÀ BÉ?

D'un temps ençà s'ha popularitzat el lema "Tot anirà bé", provinent d'Itàlia i principalment adreçat als infants. (...) Tot anirà bé, ens diuen, com si tot fos tan senzill com pensar en positiu. Però, de veritat "tot anirà bé"? És evident que no.

Més de 20.000 morts a Espanya, milions de contagiats al món, desenes de milions d'afectats per acomiadaments o descens de l'activitat econòmica. En alguns casos, persones desprovistes de tot tipus de coixí de seguretat en forma d'estalvis, ja no diguem propietats. Pateixen i patiran les treballadores de la llar, els autònoms endeutats, les famílies monomarentals, els nanos que menjaven gràcies a beques menjador o al berenar que feien al centre obert. Si mirem a les faveles llatinoamericanes o les grans ciutats africanes, allà on el sabó i l'aigua són un luxe i la distància social un impossible, l'escenari encara és més terrible. (...)

No tot anirà bé, però podem trobar-li un sentit al confinament. Valorar allò que teníem i ja no; agrair el que sí conservem; sentir-nos part d'un tot solidari que ajuda a aplanar la corba; aprendre a viure d'una altra manera; descobrir que hi ha vida més enllà de l'obsessió per la productivitat. Viktor Frankl va trobar-li sentit a la seva experiència als camps d'Auschwitz i Dachau i ens va demostrar la capacitat humana de transcendir les nostres dificultats, no pas a negar-les. Nelson Mandela va aprofitar els 28 anys que va passar a la cel·la per planificar com canviaria el seu país. Frida Kahlo es va convertir en la pintora més influent de Llatinoamèrica després de quedar postrada al llit per un accident. Els estoics van deixar-nos escrit com afrontar les adversitats posant-hi perspectiva. Potser el "Tot anirà bé" ens està privant d'aprendre alguna lliçó valuosa sobre el sentit de la vida.

Posats a prendre lemes senzills però sensats, em remeto a un que va proposar recentment en Pep Mari, psicòleg esportiu i, per tant, molt avesat en ajudar a integrar la frustració dins el dia a dia: "La vida no consisteix a evitar que ploqui, sinó a aprendre a ballar sota la pluja".

Pau Farràs